

LIRIČNI POGOVOR

Konstanty Ildefons Gałczyński

— Povej mi, kako me ljubiš.
— Povem ti.
— No, reci mi že.
— Ljubim te v soncu. In kadar ti sveče gore.
Ljubim te v kapi, pa tudi v klobučku suknenem.
Pa na koncertu, na ulici v vetru ledenem.
V javoru, v gošči malin in pod brezo zeleno.
Ljubim te v spanju. In ljubim te v delo vtopljeno.
Všeč si mi, kadar ta ljubka ročica
jajce raztepa — in pade ji žlica.
Pa v taksiju. V avtu. Povsod si mi draga.
Ko v ulico stopiš. In kadar greš s praga.
Ko v prečo z glavnikom lase si razčešeš.
V nevarnosti, kadar od straha trepečeš.
Na morju. V gorah. V galošah in bosa. Zmeraj.
Čez dan in ponoči. Danes. Jutri. Včeraj.
Si všeč mi spomladi, ko lastovka leta.
— Kako pa poleti?
— Kot sončni del leta.
— A ko je v jeseni megla okrog hiš?
— Si všeč mi celo, ko dežnik izgubiš.
— A ko posrebrijo se okna pozimi?
— Te ljubim kot ogenj, ki toplo gori mi.
In tvoje srce me privija v objem.
A zunaj je sneg. In vrane na njem.

ZENI

Jarostaw Iwaszkiewicz

Ko bom umrl, utrujen od lepote,
ki jo uho je in oko odprto
lovilo žejno, ne žaluj. Zaspal bom
sit velikega, težkega življenja.
Vse lépo, kar kot ogenj skozme teče,
zleti v višave ali zgine v vetru.
Srce, živo bijoče, bo zastalo.